

Gunnar Wennerberg

Gunnar Wennerberg, född 2 oktober 1817 i Lidköping, död 24 augusti 1901 på Läckö kungsgård, var en svensk ämbetsman, politiker, skald och tonsättare; ecklesiastikminister 1870–1875 och 1888–1891, landshövding i Kronobergs län 1875–1888, ledamot av första kammaren från 1875, ledamot av Svenska Akademien från 1866 och ledamot nr 324 av Kungliga Musikaliska Akademien den 30 december 1850. Som musiker var han autodidakt.

Gunnar Wennerberg var son till prosten Gunnar Wennerberg och Sara Margareta, född Klingstedt och var från 1852 gift med grevinnan Hedvig Sofia Cronstedt samt far till konsthantverkaren Gunnar G:son Wennerberg samt farbror till konstnären Gunnar Brynolf Wennerberg och morfar till Amelie Posse. Efter skolgång vid Skara skola och Katedralskolan i Skara blev Wennerberg student vid Uppsala universitet 1837. Han studerade först klassiska språk och naturvetenskap och senare filosofi och estetik.

Akademisk karriär

År 1845 blev han filosofie magister, 1846 docent i estetik och (för vårterminen 1846) anförare för Allmänna Sången. År 1849 utnämndes han till lektor i filosofi och modersmål vid Skara gymnasium (Katedralskolan). Vid denna tid företog han en resa genom Sverige, där han firades med stora tillställningar. År 1850 invaldes han i Musikaliska akademien, och samma år erhöll han Karl-Johans-priset av Svenska akademien för sånger – hette det –, som var för allmänt kända för att fordra något vidare vitsord. Som lärare verkade han lite mer än ett årtionde.

Gunnar Wennerberg invaldes 1866 i Svenska akademien, och kallades 1870 efter Fredrik Ferdinand Carlson till ecklesiastikminister i Adlercreutz ministär. Det såg en tid ut, som om han skulle bli biskop i det stift, där han fötts och verkat som lärare, men han utnämndes i stället 1875 till landshövding i Kronobergs län. Där verkade han i tretton år.

Utdrag ur Wikipedia (180830 Wennerberg)